

EL CAMP DE TARRAGONA

Any I

Setmanari Nacionalista d'Acció Catalana

Núm. 6

ES PUBLICA ELS DIJOUS

TARRAGONA, DIJOUS 9 D'AGOST DE 1923

CONDICIONS: No es tornen els originals.—
Els treballs es publiquen sota la responsabilitat dels respectius autors.

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER D'AUGUST, 11, PRINCIPAL

Els desarrelats

Algú es queixava l'altre dia en aquestes planes de la conducta gens exemplar d'uns certs estiuejants que han anat a caure a la vila d'Altafulla. Malgrat la sang catalana que els corre per les venes, aquests estiuejants, ben segur que per l'únic i ridícul argument que fa més fi, empenen la llengua estrangera en el tracte social que comporta el seu estiueig a la vila. Encara més: trencant una noble tradició altafullenca, han fet que s'imprimessin en espanyol els programes dels festivals que cada estiu allí es celebren.

No sabem pas qui són aquests catalans descastats que cometen aital traïdories contra la seva Pàtria. Si allarguéssim el dit, però, estem gairebé segurs que podríem assenyalar-ne uns quants. Sabem massa quina mena de gent tenim a Tarragona i qui, d'aquesta gent, surt cada any a estiuejar a Altafulla.

Ja comencem d'estar-ne tips, els tarragonins, d'aquests catalans descolorits que hi ha a la nostra ciutat. Massa fem tolerant que els elements d'importació, tan numerosos a Tarragona, cometin la indelicadesa de no aprendre la llengua de la terra on es mengen el pa. No mancaria altre que indefinidament suportéssim aquest róssec dels fills de la ciutat que menyspreen la parla llur i que venen l'ànima al foraster per una finor i una elegància que la seva migradesa de servell ha inventat. Els vers tarragonins hem de declarar-los la guerra, una guerra despietada de menyspreu i ridiculització, una guerra que els faci sortir els colors a la cara i els obligui a eludir la mirada de la gent si s'entesten a no abdicar la seva fellonia contra la llengua de la Pàtria. Són uns mals tarragonins, són uns mals catalans, i hem de punxar-los les ànimes amb el verí de les nostra sátira i del nostre aborriment. Es el menys que podem fer.

Tarragona no ha de voler sota la seva tutela aquests fills que així renequen de llur origen. Es massa lúcida el nostre cel per consentir al seu davall tanta roïndat d'esperit. Un tarragoní que per tal de fer-se ben veure —pobret!— parla a tot drap en espanyol, és una taca negra que deshonra la ciutat. Convé esborrar-la, per dignitat, ben de pressa.

Si de nosaltres depengués, la sal i l'aigua els serien negats a aquests mal fills de Tarragona. No és digne de viure entre nosaltres qui, havent aquí mateix nascut, arrecona la seva llengua natural per manllevar-ne una de forastera. Els pecats contra la llengua són pecats contra Catalunya, i els pecats contra Catalunya són també pecats contra la ciutat. Pecats que no tindran perdó de Déu ni al cel ni a la terra, perquè Déu no vol que un tresor tan gloriós com la llengua que per Ell ens fou donada, sigui bandejada dels nostres llavis, per voluntat pròpia, com una cosa baixa i mesquina, imperfecta i grollera. Tinguin-ho ben present aquests tarragonins, alguns dels quals es creuen pietosos i fins potsers místics: la maledicció de Déu caurà sobre les seves ànimes a l'hora final si persisteixen en el pecat d'estrangeria que duen al damunt.

Nosaltres els bandejaríem, sí, aquets mals tarragonins, aquest catalans estafats. Hi ha coses que només existeixen perquè el vent se les endugui. Aquesta gent en sembla una.

Però si no els podem apartar de nosaltres, si no els podem treure de la ciutat que amb la llur traïdoria deshonren, fem-los, almenys, blanc de les nostres justes ives. I desfoguem-nos d'aquestes ives engegant-los les armes de la burla i del ridícul. Amb raons no els convenceríem. Són gent que parla en espanyol per tal de fer l'aristocrata. Són traïdors per vanitat. No hi ha altre camí que el de fiblar los la pell ridiculitzant la seva falsa aristocràcia.

Ja ho sabeu, nacionalistes de Tarragona: tenim una feina apremiant a fer. Una feina senzilla, que no ha d'anar a càrrec de cap organització, sinó de tots i cada u de nosaltres. Hi ha, per ventura, algú que no conegui un o varis d'aquests grotescs individus que volen passar per fins i per distingits parlant en espanyol? Doncs la burla i el ridícul per a ells. Posem en solfa la seva aristocràcia de llustrina i estiguem segurs que es sentiran ferits en llur amor propi. Tenen la pell molt prima per aquesta banda.

El cas d'Altafulla, que pregona, segons tots els indicis, el desamor d'alguns tarragonins a la nostra llengua, és una taca que ens enlletgeix. Per tots els mitjans de què podem disposar no hem de permetre que un altre any es repeteixi.

La tasca avui més fecunda

I.—El lloc que avui ocupa la cultura catalana, entre les altres i entre la suma de les altres, és força modest. Aquesta realitat deuria aconcellar modèstia als catalans. Deuria aconcellar modèstia, cert, però també deuria d'ésser el més enèrgic dels estimulants.

II.—La cultura catalana actual, és modesta en comparança de qualsevulla altra cultura dels pobles grans, dels pobles independents, dels pobles que aspiren a un domini bo i universal. Però aquests pobles ha temps que són grans, independents i sòlids aspirants al domini.

III.—La cultura catalana actual, tot just si acaba d'alliberar-se de les inevitables i més immediates influències, i només ara, de breu temps ençà, reacciona contra els forçívols enlluernaments de les grans coses d'estrangeria—forasters, en absolut, als veritables instints de la catalanitat immoridora.

IV.—I així encara, no és ni a la meitat del camí de la vera alliberació i de la veritable independent personalitat, perquè són, dissortadament, en gran nombre els catalans qual cultura és un mestissatge de l'e-perit, una exorquia d'intel·lecte, una contribució a tot el que no és un estil català de les coses.

V.—La més viva, la més imne

diata, la més urgent de les qüestions internes dels catalans, és avui la total catalanització de la cultura, la total catalanització d'estilitzar, segons els ancestrals seculars instints, totes les coses, tots els actes i àdhuc la manera de realitzar aquests actes, qual conjunt fa la vida.

VI.—Aquesta catalanització de la cultura, no és un exclusivisme, ni un regress, ni un endarreriment. Es, precisament, el contrari, el primer pas veritable vers la autèntica universalitat, el primer graó per ascendir fins al propi perfecte domini. I si hom sap perfectament dominar-se avui, per què no ha de perfectament dominar als dúnics un dia?

VII.—Aquest poderós instrument, aquesta formidable arma de la catalanització de la universal cultura, encara no dona el rendiment que caldria. La tasca, en veritat, és feixuga. I encara aspre. I són pocs els catalans que catalanitzen amb eficàcia. Però cal que els catalans catalanitzadors siguin un veritable exèrcit.

VIII.—Cada mica de pròpia cultura, que els catalans guanyen per a llur ànima, és un doble alliberament. Allibereu de servitut l'ànima i la pàtria. Es com si fossin mica més independents d'esperit i mica més independents nacionalment. Així vindrà dia que devran, forçívola-ment ésser independents del tot.

IX.—Però, aquest dia, així, lentament, podria encara trigar molt a venir.—La lentitud seria concellera dels catalans? La energia catalana amaria potsers els dilatats ajornaments? No els hi escauria millor potsers la flama de la equilibrada impaciència? No és, precisament, la actual la més oportuna de les hores, per a cremar en la flama de la equilibrada impaciència? Cal catalanitzar i recatalanitzar sense preses, però amb ponderada, mediterrània impaciència enèrgica. Així fent, realitzaran els catalans la tasca avui més fecunda, la més donadora de les tasques.

CRISTÓFOR DE DOMÈNEC.

Agost 1923.

"La Raça"

El nostre col·laborador i amic En Domènec Guansé acaba de veure publicada per *La Novella Nova* aquesta exquisida novel·leta d'ambient tarragoní. Es un dels premis del Concurs obert per la popular publicació barcelonina.

No ens cal fer l'elogi de la nova producció literària de l'amic. La seva prosa brunyida i elegant és de tots ben coneguda. Només direm que dins d'aquesta novel·leta s'hi mouen els personatges amb una traça tan subtil que els dona aparences de gent de carn i ossos.

L'amic Guansé, que fa, es pot dir, quatre dies que encara ho escrivia tot en espanyol, és ja avui una bella esperança per les lletres nostres. Nosaltres confiem veure'l com un dels capdavanters en el ram de la prosa literària catalana. Va per aquest camí.

Li regreïem gentilment l'exemplar de l'obra que ha tingut la delicadesa d'oferir-nos.

Marxants de pedres

Un crit d'angoixa ha sonat per sobre els nostres caps, un crit de ràbia, un crit ferèstec. Es de tot Catalunya que s'aixequen les veus clamant misericòrdia, i ens fuetegen la faç amb la fiblada del «Què féu a Tarragona?»

Què fem a Tarragona? Es cert. Què fem que deixem circular lliurement per les nostres vies aquest antropòfags arqueològics. Què fem que no els lliguem una pedra de molí al coll i els llencem a deu milles al lluny de la mar.

No hi valen ja els crits, ni els precés, la reincidència és manifesta, i quan han llegit el telegrama agressiu o quan acaben de rebre la comissió, que imploren pietat per les ruïnes, fan una rialleta de mofa i esperen uns moments per a tornar a atacar per sorpresa, sòrdidament, amb la plena consciència del què comet un crim alevosament.

Sí. Això són coses antigues, però jo soc un home modern, ha dit una veu infame que no volem al·ludir, i ara la Capella del Miracle, ara les muralles, demà una altra monument, sofriran els honors paradoxals de la piqueta conservadora.

Per la llibertat de la Pàtria

Catalunya ha entrat de ple en el període de definitiu alliberament. Mediteu catalans la vergonya que representarà pel fill d'aquesta terra esclava encara, l'haver-se oposat, o quant menys, l'haver restat indiferent al moviment iniciat per uns dignes patriotes per assolir la llibertat de la pàtria.

La Mare presonera ens demana a tots el nostre ferm i desinteressat ajut. Tu, fill de Catalunya, no vulguis negar-li el teu. El deure del bon fill es amar amb una amor pura i desinteressada a la seva Mare oferint-li en sacrifici la vida i tot si cal, doncs ella ens ha donat. Demà la història assenyalarà amb inesborrables lletres la deshonra dels fills renegats que s'hauran negat a defensar-la.

L'horrible espectre del remordiment et rosegirà fins la fossa si et mostres retrat en la lluita per la llibertat de la nostra terra.

Juntem-nos tots com a bons fills al redós de la Mare per el seu deslliurament. Així quan el sol de nostre cel brilli per damunt d'aquestes terres fecundes, un abraç maternal de la pàtria deslliurada premiarà nostres nobles sacrificis i un cant etern dirà arreu la immortalitat de una raça que ha meregut ser coronada amb el llorer de la victòria pel braó dels seus fills.

JOSEP SANROMÀ NICOLAU

Morell, Agost de 1923.

Els valencians de Tarragona

Els senyors del "Grupo Valencia" ens prenen el pel. Es dir, el prenen a tot Tarragona.

Ja van dues les becerradas que ha organitzat i cada vegada ha invadit les nostres Rambles amb un pet de manolas i chulas com si això

Són els marxants de la lepra, els que atenten contra els nostres tresors artístics; s'han venut l'honor per una trista vara de Batlle, i ara no fan sinó complir el pacte. Són els marxants de la pròpia honra.

Dèiem que eren els titelles espellifats al servei de l'enemic. O, si fossin titelles! serien de cartró pintat, i al fi i al cap un material de més o menys vàlua. Es que hem de confessar encara, després de pesar totes les valors, que no són sinó un munt de brossa!

Aquestes muralles, nobles, únics exemplar al món, no diuen res, no parlen a aquests pobres homes grisos formats en el recó més obscur d'un cassino sospitos. Quin respecte poden tenir per ells unes pedres daurades, més que una mina per explotar. Per ço ara les venen al millor postor.

Que la nostra veu sigui l'acusació de traïdoria per aquestes gents que no saben guardar el llegat dels seus passats i que els nostres fills i tot el món civilitzat tinguin un mot de fàstic per una fauna tan mal olorosa.

fos una sucursal de Sevilla. Amb tantes dones com cada vegada ha disfressat per a passejar-les, només una n'hem vist de valenciana autèntica. Es veu que aquests valencians de becerrada, de valencians tant sols en tenen el nom. Són andalusos fets i trets.

Diumenge passat encara varen fer més. Volgueren tapar la mercaderia averiada amb l'ensenyà gloriós de les quatre barres. I per això si que no hi passem. Els ho direm clar als valencians: aquella passejada prèvia de la bandera tarradada per les Rambles per fer-la servir d'esquer per a portar gent a la plaça, fou un insult a Catalunya i a València del qual s'han d'aver-gonyir com a valencians i com a homes que viuen a Catalunya. Es massa noble i massa gloriosa la nostra bandera perquè pugui fer-la servir ningú de tapadora. Si alguna bandera volien d'emprar, ja saben quina és: la que sempre cobrè a aquestes festes de sang i de barbàrie.

Lamentem sincerament que els valencians de Tarragona sentin el valencianisme d'una fàisó tan original. No ho deuen saber encara que a la seva terra es desperta des de fa temps el ver sentit valencianista. Si sabent-ho continuessin oferint-nos aquests deplorables espectacles que res no tenen que veure amb la vera espiritualitat valenciana, nosaltres no els tindriem pas com a germans—que els valencians ho són de germans nostres de Pàtria—, sinó com uns vulgars forasters vinguts del centre de la península, o més aviat com uns alegres tocadors de guitarra i balladors de peteneras de la terra del sol i de la sal.

Si no podem estendre el braç per alçar l'arma, no l'em d'estendre tampoc per donar la mà a l'opressor.

A. ROVIRA I VIRGILL.

La premsa nacional

Rectificacions regionalistes

El Gironés, en comentar la conferència d'En Ventosa i Calvell a Sant i Coloma de Farnés, remarca sobretot aquelles afirmacions que assenyalen una rectificació en el camí equivocat de la Lliga Regionalista. El confrare de Girona, que no pertany a cap grup determinat del catalanisme, però que tracta amb efecte la "Lliga" i els seus homes, confessa que la política de l'Espanya gran ha fracassat. Diu que aquest fracàs s'ha posat de relleu ja fa temps, però que encara no havia estat confessat clara i concisament, fins que ho féu En Ventosa, avui màxima autoritat parlamentària de la Lliga Regionalista.

D'aquesta elara i sincera confessió d'En Ventosa i Calvell, segons *El Gironés*, se'n deriva un altra variant en el procediment a seguir en allò que respecta a les futures actuacions parlamentàries. Afirmar que fins ara podia haver-hi confusió entre els nostres representants i els genuïns representants d'Espanya, i d'avui endavant no serà així, puig que els nostres homes aniran al Parlament a ocupar-se d'allò que interessa a Catalunya, sense immiscuir-se en les coses i en els afers que interessin solament els altres.

"Aquesta—afegeix—és una conducta sensata i recomanable: defensar els interessos de Catalunya, fer sentir sempre la nostra condició diferencial de catalans, donar a tota hora la sensació de que ens resignem sense acceptar-lo, l'actual estat de coses, en una paraula, no ésser una minoria sinó una ambaixada com meravellosament deja dividèndes En Rovira i Virgili; tot això és lo que cal, tot això és lo que convé, en interès immediat de Catalunya i per a salvaguardar a tota hora la nostra dignitat, que és el nostre únic i millor tresor, mentre no poguem ésser lliures."

Realment, l'aspecte que recull *El Gironés* és potser el més interessant de la conferència d'En Ventosa i Calvell. Tots recordem, en efecte, les vegades que En Cambó havia exposat la necessitat imprescindible que tenen els catalans d'intervenir en els anomenats problemes generals espanyols. Ara és En Ventosa qui, rectificat les orientacions de la Lliga en un punt importantíssim dona la raó als homes d'Acció Catalana.

Encara que el diputat per Santa Coloma de Farnés no ho hagi declarat explícitament, les seves declaracions en aquest punt equivalen a la confessió d'una culpa. Per la nostra part, desitgem que el penediment sigui sincer i que l'esmena sigui efectiva.

Catalunya als llavis

El setmanari figuerenc *Alt Empordà*, insisteix en la diferència que hi ha entre el portar Catalunya als llavis i el portar-la al cor. I escriu: "El problema de Catalunya,—se ha dit amb molta justícia,—és un problema de dignitat. Tenim enemics a fora i a dins. Contra els enemics de fora hem de lluitar-hi i, finalment, els hem de vèncer. De altra banda, més que lluitar contra els actuals enemics de dins de casa, els hem de redimir i guanyar-los a la nostra causa. Hem de restaurar en llurs ànimes la perduda sensibilitat catalanesca. Aquells catalans esgarriats s'han perdut per la pàtria. Guanyem-los de nou. Que cada un d'ells senti la dignitat de català i d'home. És la millor obra que per amor a Catalunya podem avui practicar."

A continuació, *Alt Empordà*, fa les lloables afirmacions següents:

"Més que lluir llacets catalans a la solapa, cal que les flames vives de la bandera de la pàtria cremin dins el pit.

Més que ostentar un patriotisme de bandereta i de "Segadors", cal sostenir un patriotisme de virtuts i de preceptes rígids.

Més que portar Catalunya als llavis, cal portar-la al cor.

Hi ha dues menes de patriotisme que es deriven de les dues menes de conducta.

Més que els electors, compten els ciutadans. L'elector no més ho és un moment; el ciutadà ha d'esser-ho sempre.

Quants catalanistes nominalment hi ha que es sentiràn al·ludits per les valentes paraules d'*Alt Empordà*! Dons cal que els que es sentin al·ludits posin tot llur esforç, o fer entrar dins el cor la Pàtria que només que als llavis.

La sobirania de l'idioma català

Amb motiu de començar a la Biblioteca popular d'Olot un curset de llengua catalana, el setmanari nacionalista *La Comarca d'Olot*, publica un excel·lent editorial titolat: «Cal apendre el català».

Fa notar que els que parlen català no poden ésser confosos amb els que parlen espanyol, com de fet els castellans mateixos no accepten la confusió, rebutjant el nostre idioma, no volent-lo apendre encara que resideixin llargs anys entre nosaltres, encare que els uneixin lligams matrimonials amb catalans.

No censura el col·lega els espanyols que així procedeixen, però diu que s'ha de acceptar que l'obligació patriòtica dels catalans es mantenen l'imperi del nostre idioma al voltant de nosaltres. El renunciar a la llengua materna és una esclavitut que hem acceptat amb mansuetut excessiva en admetre el domini de l'espanyol damunt del català, a casa nostra, i en els nostres afers, és l'index de rebaixament a que ha arribat entre nosaltres l'esperit patriòtic.

Com que hi ha molts catalans que, per culpa de l'actual sistema d'ensenyament, no han après a la bona edat, gramaticalment, la llengua pròpia, cal que facin ara aquest estudi. A través de les generacions s'ha conservat el tresor de la llengua, però s'ha anat aquesta corrompent i adulterant per manca d'un constant cultiu i havem passat anys i anys sense que ningú ensenyés i aprengué català, sino és de viva veu.

Conclusió del col·lega

"Si tants esforços es fan avui per la possessió del idioma estranger, just és que tothom se preocupi de posseir d'una manera perfecta l'idioma que va sentir per primera volta dels llavis de la seva mare».

Verament, cal que els catalans que s'han fet adults sense saber gramaticalment la pròpia llengua, facin un esforç per treure's de damunt la marca de l'esclau. El guany moral que obtindran es recompensarà a bastament l'esforç.

De la Diputació

El passat dijous, per no haver-se acabat la tasca en la sessió del dimecres, es constituí definitivament la Diputació tarragonina, elegint-se per a President N'Anselm Guasch per 12 vots contra 5 en blanc, vicepresident En Daniel Serres, i Secretaris En Josep Maria Gich i En Salvador Palau. S'elegiren també els quatre torns de la Comissió provincial.

Es feren els parlaments i les salutacions de consuetud, oferint el President defensar els interessos i el bé de Catalunya, i fent els representants de les minories, manifestacions d'afecte més o menys intenses a la nostra pàtria.

S'aprovà també per unanimitat una proposició en que es reiterava el desig de que sia reconeguda la personalitat de Catalunya i es feia constar l'adhesió més sincera a la nostra Mancomunitat.

GLOSSARI

Les dues ferides

Hem tingut més d'un cop la virtut de sotjar una ferida fondament.

Hem dit, virtut, perquè la professió no ens hi obliga; és més aviat un dilettantisme adquirit a la trinxera, cara a l'enemiga sorpresa, i l'oida sordejant de les Scott.

Es una gosadia indiscreta, aquesta espiritual emoció.

Es una radioscopia que s'esfuma ben tost, el nostre escarpel arriba a la fi de la trajectòria cruenta que ha produït l'arma enemiga. I quan la mà guiadora l'ha recorregut i quan hem sentit una mica de la emoció de cada teixit, esgarriafosament febrils en la reacció potser ens escometerà aquell dubte humà, estúpidament salvatge i que per sobre de totes aquelles anteriors disbauxes ens farà pensar si aquella heroica ferida no és tal per tant que s'esdevé al bell mig de l'esquena.

Llancem aquesta idea horrible. Volguem veure un petit heroi en cada esgarriada, en totes les petites nafres, que a la fi en el moment de la erosió, sempre hi ha hagut un cert sofriment.

Imagíneu-vos ara un atleta, un home serè, una figura tota equilibri en la seva nuditat. Té una resplendor inexplicable de l'home-rei i ara pren el disc, pren el martell, pren la javelina i la plàstica infinita de Miguel Angel i de Fidies té en aquell moment una lleugera vitalitat. Ha fallat el cop. El disc, el martell s'han escorregut malignament i l'home s'és ferit; una esgarriada tremola en els llavis dels espectadors.

Ara fiteu, si voleu, la vista, i féu un modest esforç imaginatiu per entrar a una festa nacional espanyola. Aneu copsant la plàstica d'aquells moments que algú cuidarà de dir-vos insuperables. I aquell home vestit de draps horribles, pendrà una eina i potser li fallarà el cop. L'home s'és ferit. Veurem corre una mica més de sang impenebrablement.

Hi ha tan poc hel·lenisme en una «banderilla»!

FLOC.

Emocions desconegudes

Esser afillat a Acció Catalana és ben diferent de ser-ho a altres organitzacions, car la nostra, no és com les que nosaltres fins avui havíem conegut.

Els que formen en les nostres rengleres, en les del nacionalisme incondicionat, tenen envers la pàtria i la nostra organització deures que fins fa poc no coneixien.

Era ja un axioma indiscutible en entitats nacionalistes o regionalistes, que els cap davanter, els que composaven la junta de govern o els directores de l'organització, portaven el pes del treball, feien i desfeien al seu gust, i el conjunt de socis, la massa de l'entitat, no tenia altre deure que assistir a les juntes generals i aprovar la tasca de la directiva.

Veieu si n'era de fàcil ésser nacionalista. L'elecció de la nova Junta era un moment de perill per a la tranquil·litat d'aquell que s'ho deia nacionalista; però un cop nomenada, el que no havia sigut elegit per a compondre-la respirava satisfet i es preparava per a representar el paper de patriota català pel sol fet de tenir escrit el seu nom en les llistes d'una entitat nacionalista.

I per això els que ho érem de cor de nacionalistes sofríem tota mena de desenganys, veient que homes que nosaltres creïem dels nostres, consocis o directores de l'entitat on érem al·listats, i fins els capdavanters i homes representatius dels nostres ideals, demostraven no tenir-ne res de nacionalistes.

De rètols de comerç, de plaques anunciadores, de targes de visita de homes que es deien nacionalistes no

n'hem vist pocs en l'idioma del opressor!

Fins hem vist Ministres de Gràcia i Justícia d'Espanya que siguent catalans regionalistes, han deixat sense resoldre el problema de les notaries i dels Tribunals de Justícia a Catalunya.

Mes, això s'ha acabat des de que nosaltres hem vingut a la lluita. No en voldrem de capdavanters que no demostrin ser-ho nacionalistes, i de les nostres files, en treurem a qui no estimi amb tot el cor a Catalunya. Els farsants, els hipòcrites i els egoïstes ja s'han acabat en les rengleres dels que defensem Catalunya, puix tant si venen amb nosaltres com pertanyen a altres organitzacions, sabrem treure'ls la careta que porten i posar-los a la ve gonya pública.

De nacionalistes d'ocasió, dels que sols ho són en la vida corporativa, i dintre de sa vida privada no hi ha altra cosa que un seguit de claudicacions, no en volem nosaltres. A altres organitzacions hi poden ésser els que parlen als fills en espanyol, i els que, amb servilesme ridícul, dobleguen l'esquena davant els que oprimeixen Catalunya; però en la nostra, hi caben sols els que s'ho sentin nacionalistes en tots moments, i en tots els actes, tant públics com privats, la demostrin la seva catalanitat.

Les mitges tintes, els termes mitjos i les conveniències privades no hi caben a Acció Catalana: S'és patriota o no s'és.

I encara no en tenim prou de tot això. Estimar Catalunya i no fer res per a deslliurar-la seria una feina ben planera; no el volem tampoc entre nosaltres a un nacionalista que no dongui de si tot el possible per l'alliberament nacional. Hem de lluitar, i lluitar suposa treball i sacrifici, fins a l'heroïsmes. No n'hi ha prou amb complir fredament el deure que imposen els Estatuts d'una entitat; hem de complir millor els que ens senyala la nostra consciència, i que per ésser tant nombrosos és impossible reduir al clos d'uns Estatuts.

El nom dolç i estimat de la nostra Catalunya ha d'esser la paraula màgica que ens recordi que envers la pàtria, avui per avui sols hi tenim deures.

Per això els que som afillats a Acció Catalana no podem ser-ho nacionalistes a la usança antiga. Les nostres entitats patriòtiques necessiten quelcom més que la quota que paguem. L'últim soci, el que menys volgui, i tinga més poques aptituds deu treballar com el que valgui més; en les nostres rengleres tota la massa de socis deu ésser activa.

Tanta bellesa l'hem trovada dintre d'Acció Catalana; ens hem convençut de que és possible ésser com s'ha d'esser.

Té un encant que no coneixíem el veure com una organització nacionalista fa el seu camí, com se venen i aplanen les dificultats més grans quan tothom hi posa el seu esforç.

Veus aquí com fundant un Centre d'Acció Catalana, no hem fet una capelleta més, igual que les altres.

La nostra, jove com és, ens ha ensenyat que ésser nacionalistes no és el mateix que semblar-ho.

JOFRE.

Nostàlgia

Un dolç tremolor de crepuscle invadeix l'ampla via que s'il·lumina amb reflexes d'or. Les cúpules, els arbres i els rostres s'envolten d'un nimbe rutilant i els esperits s'inflamen amb un sentiment de reanca pel jorn que mor i del goig de la vetlla que s'apropa. La multitud nombrosa, però discreta, es prepara per fruir la nit ciutadana.

De la banda de ponent, dintre d'aquesta multitud se n'hi precipita un altra amb brujit d'allau. S'obra pas amb gran estrèpit; les robes, pobres o llampants en els homes, grotesques en les dones, ofenen la vista. Porten sang a les mans, sang i pols en els rostres i en els esperits. L'espectacle no és ni ric ni decoratiu per cert.

O desfildes del Hipòdrom i del Longchamp elegantíssimes en abillaments masculins i en sumptuoses i esplèndides *toilettes* femenines! quina nostàlgia.

PROSIT.

Croada patriòtica

En l'acte celebrat a Constantí el dia primer del corrent, el nostre Centre d'Acció Catalana ha iniciat la campanya que ha d'empendre en les nostres comarques, amb elements del propi Centre i l'ajuda més entusiasta d'Acció Catalana de Barcelona.

D'altres viles i pobles veïns hem sigut convidats a pendre part en mitjings i conferències patriòtiques que les entitats nacionalistes o els nostres amics organitzen.

Poden tots comptar amb nosaltres. La nostra entitat i tots els socis que la componen serem incansables, puix compremem el deure que tenim de ser-ho.

Arreu on se'ns demani ajud, nosaltres anirem a prestar-lo amb tot l'entusiasme de bons minyons i de patriotes lluitadors per Catalunya.

Amb tot no oblidarem la nostra Tarragona. Ara més que mai la nostra ciutat necessita que s'aixequi la veu dels seus fills que se senten orgullosos d'esser catalans de Tarragona.

Tenim prou entusiasme per a fer-la sentir la nostra veu, i no sols en mitjings i conferències, sino dintre les entitats i les corporacions i en totes les manifestacions de la vida tarragonina hi portarem els nostres sentiments i farem que triomfin.

Veus de fora

Constantí

Aquest any, la festa major organitzada per la Joventut Nacionalista i comissió de festejos del Sindicat Agrícola, ha constituït un seguit d'homenajes a la nostra Pàtria. No es féu cap acte on no s'hi veïés el patriòticisme com a inspirador. Primerament, el miting d'afirmació nacionalista, qual ressenya aparegué al número darrer d'aquest periòdic, fou un desbordament de l'entusiasme patriòtic que amb força cada vegada creixent, va apoderant-se dels patriotes constantinenses. Després del miting, foren puntejades un parell de sardanes, tocades amb justesa per la cobla «La Principal del Camp», havent-nos agraït molt de veure en les anelles a les xamoses damiselles de Constantí, que si bé en petit nombre, constituïen una bella representació de les formoses patriotes constantinenses. Després de sopar la Plaça presentava un aspecte enlluernador. Esplèndida il·luminació en tots els establiments; els arcs voltats (?) estrenats recentment, també presumien d'allò més. Una immensitat de taules omplia l'ampla via que forma la plaça i carrer Major, veient-se totes curulles de gent que fruïa de la bellesa de la nit i de les melodies de «El saïtiró de la cardina», que la cobla anava desgranant mestriolament. Acabada la sardana, i tot d'un plegat, sentirem xardorosos aplaudiments; no ens costà gaire d'endevenar el motiu, ja que per la porta del Sindicat veíem sortir una munió de barretines; el nostre «Chor», precedit de la seva formosa senyera, sortia a fer-nos

Cervesa DAMM embotellada i pasteuritzada per la casa BLANDINIERES es la millor

sentir per primera vegada la seva veu. Posats els cholistes en cercle, al mig d'ells el nostre simpàtic amic En Rafel Gibert, cantaren a la perfecció «La donzella de la costa», que fou premiada amb una pluja d'aplaudiments que durà llarga estona. Després cantaren «Els Segadors», que foren acompanyats per la cobla i chorejats per una bona part de la gran gentada que omplia la plaça. S'acabaren «Els Segadors» en mig del més gran entusiasme que s'exterioritzà aplaudint frenèticament i vitorejant Catalunya. Després anàrem a felicitar a l'amic Gibert, que emocionat, rebia les demostracions de simpatia com a premi a la seva activitat i constància. Endavant, amic Rafel, veïem si logreu convertir en «Orfeo» aquest «Chor» que tant bé ha començat i el féu tant gran com voldríem nosaltres.

Al segon dia a la vetlla, la Cobla i el «Chor» es traslladaren a casa del compatriota En Martí Gavalda ex-batlle popular d'aquesta vila, on executaren el mateix programa del dia abans; donat-li així una prova de simpatia i adhesió.

Un fet estrany devem remarcar i que per lo poc freqüent se n'ha adonat tothom. Ens referim a l'espècie trist que oferia la casa de la vila. Ni un llum ni un drap al balcó, havent-ni com n'hi ha de barrat de quan hi havia l'Ajuntament passat. Podria dir-nos el Sr. Batlle per què la Casa Consistorial estava tan trista, quan els altres any prenien part a la festa comú, il·luminat la façana i adornant els balcons amb la senyera barrada que no deuria mancar en cap corporació pública de Catalunya? Està clar que no ens deu cap explicació dels seus actes, però la «Joventut Nacionalista» i tots els que ens estimem a la nostra terra, hauríem vist amb gust que l'Ajuntament de Constantí hagués demostrat que era un Ajuntament català.

—Diumenge passat el nostre equip «Unió Esportiva» es traslladà a Tarragona per a jugar un partit amb «Urano F. C.» guanyant aquest últim. Féu d'àrbitre el nostre amic Roca, i ho féu força bé.

—Diumenge que ve es jugarà un partit amb el reserva del «Serrallenc» i l'«Unió Esportiva» al camp de l'«Unió».

—Havent ja acabat el servei en l'exercit espanyol, es troba a Constantí el nostre benivoluntat amic Joan Fontuny. Siga benvingut.—El Corresponsal

Capsanes

Al gran míting vinícola celebrat diumenge propassat a Falset foren uns centenars els capsanencs que es traslladaren a dita vila per sentir la veu autoritzadíssima dels oradors que hi prengueren part.

Arribats que foren els nostres foren una manifestació per Falset, precedits per un gros cartell de dues cares i sostingut per dos dels manifestants, que deia, «Visca l'Unió de Vinyaters». «Abaix l'alcohol industrial». «Unim-nos tots com un sol home i la victòria serà nostra». La qual cosa complagué fortament als milers de vinyaters que aguitaven el pas dels manifestants, premiant-los-hi amb grans aplaudiments.

—Segons noves, per Santa Rosalia tindrem un bon aconeximent teatral, al que hi pendran part, en companyia dels aficionats locals, actrius de Reus i Lleyda, molt celebrariem es veïes confirmada la nova.

—Mai podríem creure que les nostres ratlles referent a «Priorat» i publicades en el tercer nombre d'aquest setmanari, pogessin molestiar en lo més mínim a ningú i molt menys al senyor Josep Maria Castellví, de Molà, al qui hom pregunta que no essent confrare qui li fa por-

tar candela? Pel que nosaltres sabem es veu que dit senyor és d'una condició fisiològica tant especial que tant de bó l'empleïés en fer obra de prosseletisme patriòtic, que a ben segur que els nacionalistes i soldats de la santa causa de la llibertat de Catalunya foren molts més avui al Molà que no són.

R. SEDÓ SORRELL.

Vilanova i Geltrú

El Centre Català de Vilanova i la Joventut «Els Almogàvers» d'aquell Centre organitzaren per a la passada festa major d'aquella vila un programa escaient de festes d'un alt sentit catalanesc i cultural.

La nota culminant del dia fou el concert donat per l'esmentat Orfeo al teatre Apolo, combinat amb la cobla «Barcelona». Algunes cançons bisaren, especialment les de caràcter patriòtic, mereixent una ovació indescriptible l'Himne Català d'Apeles Mestres, que fou interromput per formidables aplaudiments en iniciar-se el vers

seràs lliure perquè ets forta
seràs forta perquè ets tu.

El mestre Apeles, que ocupava una llotja, fou cridat al palc escènic per la multitud, que dreta l'ovacionà frenèticament.

A la segona part del programa el nostre amic Massó i Llorens, diputat per aquell districte, féu ofrena, amb un bell parlament, a l'Orfeo d'una llacada catalana pintada per l'eminent boixista vilanoví Enric C. Ricart.

Foren ovacionades així mateix «La nostra bandera» i «La sardana de la Patria» acabant la festa amb «Els Segadors», que tothom chorejà a peu dret.

Una efusiva felicitació a la catalaníssima vila de la costa, que tan bé sap encaixar les seves festes. — C.

VARIA

Aquella conjunció inexplicable per nosaltres i que l'últim diumenge vejàrem passejar ridículament pels carrers, en la senyera del «Grup Valencià», humiliada per una capçana exòtica, ens la clarí la frase contundent del nostre company Floç que t'encara la obsesió de veure per tots els reconcs aquells exercits colonials de la Gran Guerra.

Era tot just quan l'esclat d'una traca en plena via pública anunciava la fi de la festa. *C'est du negro!* diguè, i tenia raó. Hi anà tant tard el Rei en Jaume a València.

Mister Coolidge, el nou President dels EE. UU. té un fill que empaqueta tabac en una plantació i diu que la elevació del seu pare al lloc presidencial no farà canviar les costums del jove Coolidge.

Molt americà i molt ingenu, però volem dir, que algun moment ell o els seus companys deixaran de pensar que és el fill del President?

El Govern d'Espanya ha decidit no anar a Alhucemas.

Aquells molins de vent s'han tornat gegants.

ESPORTS

Atletisme

Amb el cor curulat d'indescriptible joia, els bons tarragonins aolliren el diumenge la gran i sorollosa victòria obtinguda per nostre Club degà en els Campionats de Catalunya celebrats aquell dia a Barcelona.

En aquell moment, ple d'emoció, l'entusiasme es desbordà, i els crits

de joia i els hurras es feren imponents, demostrant així la seva admiració envers aquell grup d'atletes, que amb son entusiasme saberen vèncer i amb sa fortalesa escrigueren la pàgina més gran i més formosa de la història del gloriós Club Gimnàstic.

I és més d'admirar la gran victòria per quan amb el migrat nombre d'ells saberen conquerir el primer lloc en la classificació per equips davant els potents equips composts per gran nombre d'atletes del «Barcelona F. C.» i l'«Europa».

Les diferents proves en què nostres atletes prengueren part i resultats obtinguts pels tarragonins en els quatre records, dos d'«Espanya» i dos de «Catalunya», són:

400 metres llisos, Forcadell, sis m., obtingué el tercer lloc.

800 metres llisos, Forcadell, 15 m., obtingué el segon lloc.

Alçada amb embranzida: Llorens 1'58 m. empatat amb Llor.

Llargada amb embranzida: Forcadell, 5'53 m., obté el primer lloc; i en Recasens, 5'51 m., obté el tercer lloc.

Triple salt: Recasens, 11'96 m. (Record català). Olivella, 11'52 m., obté el segon lloc.

Pes: Nin, 10'89 m., obté el primer lloc; i Llorens, 10'17 m. el segon.

Disc: Llorens, 30'80 m. (Record català), obté el segon lloc, i Nin, 29'26 m. el tercer lloc.

Jevalot (clàssic): Brú, 41'96 m., obté el segon lloc (Record d'Espanya), i Llorens, 35'47, el tercer lloc.

Martell: Llorens, 27'41 m. (Record d'Espanya), obté el primer lloc, i Nin, 21'90, obté el segon lloc.

L'èxit del Club Gimnàstic no podia ésser més sorollós. Nosaltres felicitem als entusiastes atletes del nostre Club degà per la gran victòria assolida per la glòria de l'entitat i de Tarragona.

Nàutiques

El propassat diumenge i en aigües del port de Barcelona, tingueren lloc els Campionats d'Espanya de «outriggers» i «skif» en les que ja saben nostres llegidors que hi prengué part en la regata de «quatre», la primera tripulació de nostre Club Nàutic.

El resultat de la mateixa no podia ésser més falaguer, tan pel nostre Club com pels seus coratjosos remers, i a malgrat la «gigne» que desgraciadament iungueren durant la regata, saberen conquerir el segon lloc, batent els Clubs d'Alacant i el Marítim de Barcelona.

S'ha demostrat una volta més que nostre tripulació és, sens dubte i sobre el fràgil «outrigger», una de les més perilloses, gràcies a la bella forma en que es troben, degut, a més de son ferm entusiasme, al fort entrenament que han sigut sotmesos per el seu entrenador, el voluntariós Franz Siegenthaler.

La regata fou, com ja preveïem abans, una forta lluita, i nostra tripulació tot i siguent desgraciada en el *sprint* final, posaren a prova tota aquella força de voluntat de que estan posseïts, i aquella tàctica i estil únic de nostre Franz, resorgi gloriosa, i feu que amb estropada segura i un conjunt grandios demostressin davant els aficionats qui omplien l'Estació marítima i molls propers, la vàlua de nostres remers en veurer els Clubs d'Alacant, i el Marítim de Barcelona.

El resultat de la regata d'outriggers a quatre, és el següent:

Primer. «Jaume I» del Club de Mar, 7 m., 15 s.

Segon. «Desperta Ferro» del nostre C. N., tripulat per Alasá, Daimau, Galofré i Piñol, timoner Teixell, 7 m., 27 s., 1/5.

Tercer. «Isidre Barbeira» del Real Club de Regatas d'Alacant, 7 m., 30 s., 1/5.

Lamentem de tot cor la *grigne* que per un etzar en plena regata tingué nostra tripulació, ja que tenim la seguretat que de no haber-li passat res, hauria pogut vèncer la tripulació del Club de Mar i conquerir el copdiciat títol de Campió de Espanya.

No per això han de desmaiari en els seus entrenaments els coratjosos remers del nostre Club Nàutic, puix no tardarà molt l'ocasió en que quedarà demostrada la seva vàlua en vinentes regates.

Ara sols ens resta enviar d'aquestes ratlles la més entusiasta felicitació als joves que formen la primera tripulació de nostre Club Nàutic, per la seva bella actuació en els passats campionats.

ESTROPADA.

NOVES I COMENTARIS

Rebem continuament dels nostres subscriptors de fora de la ciutat queixes de que reben amb molt retràs el nostre setmanari, i altres que'ns diuen que no el reben ni amb retràs.

Així mateix, el paquet d'exemplars que totes les setmanes remetem per Correu al nostre corresponent a Barcelona arriba a les seves mans amb un retràs extraordinari.

Hi ha hagut paquet que s'ha rebut al cap de quinze dies.

No creiem que als nostres col·legues de Tarragona els passi el mateix, i això ens fa pensar que potser tenim algu *massa amic* a les oficines de Correus.

Preguem al Sr. Administrador que hi posi remei.

Ha sigut nomenat administrador de l'Administració principal de Correus d'aquesta «provincia» D. Ignasi Artigues Brescó, el qual ja havia desempenyat aquest càrrec durant molts anys.

Han arribat ja a Tarragona les peces que han de formar el mausoleu que ha d'erigir-se al costat esquerre de la capella de S. Fructuós de la nostra Seu, i que ha de contenir les depulles mortals del que fou Arquebisbe de Tarragona doctor López Pelàez.

Dit mausoleu ha estat construït en els tallers dels germans Aslé de Barcelona.

PER ALS NENS

raqútics

Les mares que vulguin tenir els seus fills bons i forts, deuen donar-los

FOSFANOL VIAN

elixir agradable que al mateix temps fa augmentar la gana, reforça els ossos, cura l'anèmia, raquitisme, debilitat nerviosa i evita la tuberculosi

De venda: Farmàcia i Laboratori EL SÍGLO, Sant Pau, 33, davant Mendizábal

Per a últim del vinent mes de Setembre s'ha senyalat la data de la inauguració solemne del nostre Centre d'Acció Catalana.

L'acte promet ésser un sorollós aconeximent, havent-se demanat, entre altres, la cooperació d'homes tant il·lustres com En Lluís Nicolau d'Oliver, En Manuel Massó i Llorens i N'Antoni Rovira i Virgili.

Es troba en la nostra ciutat, on es proposa passar-hi uns dies junt amb sa família, el nostre volguéssim amic i col·laborador En Joan Gols i Soler.

Siga benvingut.

Els advocats En Josep Ventosa i Marqués i En Salvador Ventosa i Pina, ens notifiquen en atent B. L. M. el trasllat del seu despatx al carrer de Santian, núm. 2, pis principal, i ens l'ofereixen amablement.

Molt agrats per l'atenció.

Diuen de Tortosa que per efectes de la supressió dels jocs prohibits, han estat tancats els tres cafès «concerts» existents allí, notant-se, adés, que la gent deixa de perdre les nits.

Ha establert el seu domicili i consultori a Tarragona el nostre emigrant amic Dr. Batistini, que ha sigut nomenat metge de l'Hospital Civil. Siga benvingut.

Bosses i Gorres

per a bany, cinturons, moneders per a senyores i senyors, del país i americans, les ha rebut la

Casa COCA

COMTE DE RIUS, 7

PREUS DE FÀBRICA

Els treballs d'organització dels festejos que han de celebrar-se, amb motiu de la festa major d'aquesta ciutat el dia de Santa Tecla, han sigut ja començats.

El dissabte es reuniren els regidors de nostre Ajuntament, donant-los-hi compte la Comissió de Festes de l'esboç del programa corresponent.

El passat dilluns contragué matrimoni el nostre amic particular i company de premsa En Joan Tusé amb la formosa senyoreta Carme Bonet.

Els desitjem tota mena de prosperitats.

La Mainada

EL MILLOR PERIÒDIC PER ALS INFANTS DE CATALUNYA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

A Catalunya . . . 7'50 Ptes. any
A Fora 13'— " "

Als infants que ens trameïn cinc noves subscripcions, els servirem, de franc, la seva

Del «Centre Català» i la «Joventut Nacionalista» de Vilanova i Geltrú hem rebut un programa curosament editat de les festes organitzades amb motiu de la festa major de la vila. Remerciem l'atenció.

El Concell Permanent de la Mancomunitat de Catalunya ha acordat concedir una pròrroga que acabarà el dia 18 del corrent perquè els propietaris d'automòbils, motos, i d'altres vehicles puguin adquirir les patents de lliure circulació per les carreteres mancomunals sense cap augment de preu.

La Comissió d'Educació general de la Mancomunitat està organitzant conferències en els pobles del nostre Camp que detallam a continuació, quals temes s'anunciaran oportunament i que tindran lloc en els dies que també anotem.

Vilabella, el dia 11; Puigpelat, el 12; Masó, el 14; Rodonyà, el 15; La Riba, el 25; Alcover, el 26 del actual.

Han sigut descoberts interessants restes romanes en els desmunts que s'estan efectuant en els terrenys on ha d'aixecarse la fabrica de tabacs.

Correspondència

J. M. C. (Bruch).—El darrer ha agradat molt; n'esperem un altre.
J. M. B. (Altafulla).—No lliguen les quartel·les.

AGENT DE LES EMPRESSES MARITIMES
Navigazione Generale Italiana
LA VELOCE
 SOCIETA ITALIANA DI SERVIZI MARITTIMI

AGENT
 DE DUANES

APODACA, 8
 TARRAGONA
 TEL. 527

CONSIGNATARI
 DE VAIXELLS

AGENTS
CARBÓ & C.^a
 TARRAGONA

Local d'exposició i vendes
 Rambla St. Joan, 63. - Telèfon 504

 Rebaixa de 250 pessetes en
 tots els models

 TURISME 3.575 PESSETES

 Vendes a PLASSOS
 si es desitja

Casa LLANAS

PARAIGÜES, VANOS, ARTICLES
 D'OBSEQUI I OBJECTES D'ART

COMTE DE RIUS, 26.-Telèfon 502

**OLIS D'OLIVA
 PEDROL**

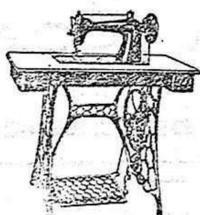
CLASSES VERGES PER A TAULA. - UNIC
 DIPOSIT PER A LA VENTA AL DETALL

FORTUNY, 13. - TARRAGONA

CLÍNICA I CONSULTORI
 per a les malalties de la dona, cirurgia operatòria i part. -
 Aplicació del 606. - Electroteràpia

Dr. Rabadà

CONSULTA: De 10 a 12 i de 5 a 7
 Telèfon 251
 RAMBLA S. JOAN, 90
 TARRAGONA

MÀQUINA DE COSIR I BRODAR
HEXAGON
 BOBINA CENTRAL

Al comptat. . . 55 duros
 A plassos . . . 65 "

Exposició i vendes: SALVADOR FORCADELL, Unió, 9.-Telèfon 457
 TARRAGONA

**Taller de reparacions
 DE MAQUINARIES**

Especialitat en automòbils

Prensa per a massissos

Accessoris i peces de recanvi

STOCK DUNLOP

Rafons Sastre i Piqué

Reial, 30, bis
 TARRAGONA

Història Nacional de Catalunya

per

Antoni ROVIRA

i VIRGILI

Cinc grans volums amb nom-
 brosis gravats

.....

Suscripció per quaderns y per
 volums

.....

Edicions Pàtria: Diputació, 95. - Barcelona

Està a la venda el primer volum, i el mes que ve es posarà a la venda el segon

CELLER MASALLES

VINS I OLIS DE COLLITA PROPIA

SERVEI A DOMICILI

Rambla Sant Joan, 26. - Telèfon 668

Anuari dels Catalans

ANY 1923

Publicació il·lustrada de pro-
 paganda nacionalista. - Text
 escollidíssim. - Conté enguany,
 entre altres treballs, La lite-
 ratura Catalana antiga, per L.
 Nicolau d'Olwer; Història del
 catalanisme, per A. Rovira i
 Virgili; La poesia catalana
 moderna, per Tomás Garcés

Preu: 2 Ptes.

DE VENDA al Centre d'ACCIÓ CATALANA de Tarragona
 August, 11, principal

Suc de raïms
 sense fermentar
 (sense alcohol)

**MOSTELLE
 (RAIMOST)**

El Vermut més higiènic

Un excel·lent refresc

El millor aliment en les
 malalties i convalescències

Rafel Escofet
 TARRAGONA

Celler IDEAL

VINS DE TAULA SUPERIORS
 BLANCS I NEGRES

DE LA

Canonja, Secuita i Priorat

OLIS, LICORS I XAMPANYS
 DE LES
 MILLORS CLASSES

SERVEI A DOMICILI

11, August, 11.-Telèfon 577

RESERVAT

RESERVAT

Dr. FONT i CABOT

METGE-OCULISTA

EX-DIRECTOR DE LA CONSULTA DE OFTALMOLOGIA EN EL
 DISPENSARI DEL SAGRAT COR DE JESÚS DE BARCELONA

De 10 a 12, de 3 a 4
 i a hores convingudes

Rambla Sant Joan, 58
 TARRAGONA

LLET CONDENSADA

EL PAGÉS

Es la millor

S. A. INDUSTRIA LLETERA-BARCELONA